

Від верби до тополі, від тополі до верби

Василь Сухомлинський

Є в нашому селі широка, тиха вулиця. В одному кінці її росте тополя, в іншому — верба. Від верби до тополі — вниз, а від тополі до верби — вгору. А гора ледве помітна.

Узимку на цій вулиці — ковзанка. Хлопці катаються на ковзанах.

Прийшли на ковзанку й брати — Юрко і Павлик. Юрко — старшенький. Павлик менший за брата на два роки. У них — санчата. Легкі, із залізними полоззями.

Юрко й каже Павликові:

-- Будемо кататись на санчатах...

— Добре,— погоджується Павлик. — Але як же кататись? Тут гори немає...

— Я возитиму тебе від верби до тополі, а ти мене від тополі до верби, — каже Юрко.

— Добре,— тішиться Павлик.

Сів Павлик на санчата, везе його Юрко від верби до тополі, аж підстрибує. Санчата біжать швидко.

Ось і тополя. Сів на санчата Юрко. Тепер Павлик везе. Санчата їдуть поволі.

— Чого це я не можу так швидко тебе везти, як ти мене? — питає Павлик.

— Того, що ти менший. Ти ще слабосилий, — каже Юрко.

Соромно Павликові бути слабким. Усю силу прикладає, щоб Юрка швидко везти.

Так і возили вони один одного: Юрко Павлика від верби до тополі, а Павлик Юрка — від тополі до верби.

На сухому пеньку проти сонечка сидів дід Карпо.

От Юрко везе Павлика й хвастається перед дідом:

— Дивіться, дідусю, який я сильний. Саночки аж біжать... А Павлик слабкий.

— Хоч він і слабкий, та чесний,— каже дідусь. — А ти хоч і сильний, та вже обманюєш слабшого.

Юрко зупинився, приголомшений.

А Павлик питає діда:

— Дідусю, чого Юрко нечесний?